

Beste Poly Styrene,

Je bent niet meer onder de levenden, maar ik bewaar nog steeds een levende herinnering aan je. Misschien niet aan de persoon die je in je diepste zelf was, maar aan degene die je op en vlak naast het podium was. Zonder twijfel was de optelsom van je bestaan groter dan wat er nu nog van rest op YouTube. Voor mensen die het niet van nabij meemaakten, is het waarschijnlijk niet langer meer na te voelen, de onge Kunststelde bravoure, de gebalde energie, de ingehouden verontwaardiging en de onbeschaamde gewoonheid, de lak aan de alom voorgeschreven schoonheidsnormen en de intelligente, maar in eenvoudige lyrics verpakte kritiek op de samenleving die je rondom je vorm zag krijgen, en waar je honderd procent deel van uitmaakte.

Toen ik je leerde kennen, ontwaakte ik net uit mijn adolescentie en zette mijn eerste stappen in een leven dat volwassen zou worden genoemd. In die opgroei jaren was ik van taal en muziek gaan houden. Uit de kleinkunst leerde ik de kracht en het belang kennen van goedgeschreven en waarachtige teksten. Ik merkte het verschil met schlagerrijmen en commerciële nummers. Kleinkunst leek zelfs nu en dan op de poëzie die we op school aangeleerd kregen. Ik zag in dat niet alleen de inhoud, maar ook de wijze van formuleren een tekst zijn overtuigingskracht verlenen.

Op dansavonden en schoolfeesten werden andere nummers gedraaid, waarop gedanst kon worden, vaak uit de toenmalige Top-30. Ik was een verlegen en aarzelende jongen die zoekend en tastend zijn weg zocht naar een maatschappelijke betekenis van het bestaan. Schuifelend bewoog ik over de dansvloer, slaagde er nooit in de juiste moves te maken. Het waren de jaren na een ontzuenderende terugval uit de Golden Sixties, met de lange tunnel van een crisis voor ons waarvan, zowat om de vier jaar, de premier verkondigde dat het einde in zicht was.

Toen leerde ik, alsof het in de lucht hing en ik het kon opsnuiven, punk kennen en jou, Poly. De punk-era heeft voor mij maar anderhalf jaar geduurd, en hij was voorbij, de rest was vaak troosteloze nagalm. Maar uit die korte explosie zijn me gebeurtenissen, songs en figuren bijgebleven, ze hebben me de ogen geopend voor mogelijkheden die ik anders wellicht nooit of slechts heel veel later zou hebben ontdekt.

In dat licht zou ik je graag mijn dank uitspreken. Je band X-Ray Spex was voor mij de ultieme punkband. Niet alleen rammende gitaren, maar ook een saxofoon. Een zangeres met in haar stem zowel verbeterheid als ironie. Met teksten die toen al de vinger op de wonden legden van wat ons te wachten stond.

Ik dank je omdat je mij mee op weg hebt gezet naar wie ik mocht worden. Op jouw nummers heb ik gedanst zonder me om welke dansstijl dan ook te bekommeren. Je wees me de weg in het durven schrijven van liedteksten anders dan kleinkunst. Met je onaanzienlijke tandbeugel, je vuilniszakkenoutfit, je schreeuwerige en toch melodieuze stem, ging

je dwars in tegen de format die – ook vandaag nog – jonge meisjes en vrouwen wordt aangepreerd. Nooit eerder hoorde ik zo oprecht en geloofwaardig een jongedame verkondigen: *Some people think little girls should be seen and not heard, but I think oh bondage up yours, one two three four* (waarna de band met donderende felheid invalt). *Identity is the crisis, can't you see?* vroeg je je met bijtende spot af in een van je meest beklievende nummers, waarmee je toen een vraag stelde die vandaag in allerlei media een grimmig antwoord krijgt. *I am a poseur and I don't care*, hield je – met niet altijd begrepen ironie – mediafiguren een spiegel voor. Je band hield het bij een paar singles en één LP, en daarna was het afgelopen. Meer kon punk niet volhouden.

steun verb(l)ind

Jij hebt me getoond hoe het kon, om zonder opleiding, maar met durf, overtuiging en een doel voor ogen, je ding te doen en niet voor valse twijfels terug te deinzen. In ben zelf gaan schrijven, op een podium geklommen, muziek gaan maken wars van mogelijke middelen en geldende normen. Het heeft me niet meer losgelaten. Niet alleen hoe je het deed, maar ook wat je uitschreeuwde met je muziek. De onderwerpen en gezichtspunten uit elk van je nummers blijven actueel en relevant.

Ik dank je om het lichtpunt dat je voor me bent geweest. Je gaf een podium aan een persoonlijkheid die op dat ogenblik zo krachtig universeel was, dat het niet opviel dat je een jonge vrouw van kleur was, met een boodschap gelijk voor vrouwen en mannen, over hoe we ervoor stonden als individuen op een markt die ons uitnodigt te consumeren en ons uiteindelijk zelf zou consumeren.

Je bent er niet meer, maar je muziek kan ik nog draaien, en zo ben je er toch. Omdat het misschien zinloos is een overledene te bedanken die de bedanking niet zelf meer kan ontvangen, wil ik via jou, Poly, alle artiesten bedanken die op jouw pittige manier een hart onder de riem weten te steken van al wie vanzelfsprekendheden in vraag stelt, en dat niet wil opgeven.

Hartelijke groet,

Elvis Peeters